

201110124/1/V1.

Datum uitspraak: 20 november 2012

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb), op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 22 augustus 2011 in zaak nr. 10/12407 in het geding
tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 4 maart 2010 heeft de minister van Justitie het door de vreemdeling gemaakte bezwaar tegen het niet tijdig nemen van een beslissing ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 augustus 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dit besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van de uitspraak. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, (hierna: de staatssecretaris) heeft desgevraagd een aantal nota's ingezonden in zaken waarin krachtens artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000), op grond van schrijnendheid een verblijfsvergunning is verleend (hierna: de nota's) en hierbij de mededeling, bedoeld in artikel 8:29, eerste lid, van de Awb, gedaan. De geheimhoudingskamer van de Afdeling heeft beslist dat beperking van de kennisneming van de nota's gedeeltelijk gerechtvaardigd is. De vreemdeling heeft desgevraagd de toestemming, bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Awb, gegeven.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. In grief 1 klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, hij in het besluit van 4 maart 2010 had moeten ingaan op de stelling van de vreemdeling dat zijn twee in Nederland geboren kinderen moeten worden meegewogen als twee onderscheiden zwaarwegende factoren in de zin van de brief van de staatssecretaris aan de voorzitter van de Tweede Kamer van 21 februari 2007 inzake de beoordeling van schrijnendheid (Kamerstukken II 2006/07, 19 637, nr. 1131; hierna: de brief). Hiertoe voert hij aan dat de rechtbank heeft miskend dat hij in redelijkheid eenmaal de wegingsfactor 'zwaarwegend' aan de kinderen heeft kunnen toekennen. Hierbij verwijst hij naar de uitspraak van de Afdeling van 3 maart 2011 in zaak nr. 201005034/1/V3 (www.raadvanstate.nl).
- 2.1. Uit voormelde uitspraak van 3 maart 2011 volgt dat de grief slaagt.
3. In grief 2 klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat uit de nota's blijkt dat hij perioden van ingevolgde

artikel 8, aanhef en onder f, g, of h, van de Vreemdelingenwet 2000, genoten rechtmatig verblijf (hierna: rechtmatig verblijf gedurende een verblijfsprocedure) als perioden van rechtmatig of quasi-rechtmatig verblijf in de zin van de brief heeft meegewogen, zodat hij de perioden van door de vreemdeling genoten rechtmatig verblijf gedurende een verblijfsprocedure op die wijze bij het besluit van 4 maart 2010 had moeten betrekken. Hiertoe voert de staatssecretaris aan dat de rechtbank heeft miskend dat de brief ziet op verblijf op grond van een verblijfsvergunning of uitstel van vertrek. Volgens hem blijkt uit de nota's niet dat hij in de desbetreffende zaken bijzonder gewicht heeft toegekend aan perioden van rechtmatig verblijf gedurende een verblijfsprocedure. Hierbij wijst hij op de uitspraak van de Afdeling van 16 juni 2011 in zaak nr. 201102860/1/V3 (www.raadvanstate.nl).

3.1. Volgens de brief komt bij de beoordeling van een verzoek om toelating op grond van schrijnendheid aan verblijf langer dan vijf jaren in Nederland geen zelfstandige betekenis toe; wel wordt verblijf van vijf jaren als minimum gehanteerd. Volgens de brief moeten zich bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard voordoen. De brief geeft een opsomming van omstandigheden die als bijkomende klemmende redenen van humanitaire aard kunnen worden meegewogen. Als één van deze omstandigheden vermeldt de brief 'perioden van rechtmatig of quasi-rechtmatig verblijf (uitstel van vertrek, verblijf op grond van een verblijfsvergunning)'.

In voormelde uitspraak van 3 maart 2011 heeft de Afdeling overwogen dat de staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de in de brief vermelde omstandigheid 'perioden van rechtmatig of quasi-rechtmatig verblijf' louter ziet op perioden van verblijf op grond van een verblijfsvergunning of uitstel van vertrek. In voormelde uitspraak van 16 juni 2011 heeft de Afdeling overwogen dat de aan het verzoek tot herziening van de uitspraak van 3 maart 2011 ten grondslag gelegde nota's er geen blijk van geven dat de staatssecretaris vóór de brief de omstandigheid dat een vreemdeling een periode van rechtmatig verblijf gedurende een verblijfsprocedure heeft genoten op een andere, van de brief afwijkende wijze bij de beoordeling placht te betrekken, zodat deze nota's, indien deze ten tijde van de uitspraak van 3 maart 2011 bekend waren geweest, de Afdeling niet tot een andere uitspraak zouden hebben gebracht.

3.2. De rechtbank heeft terecht geconstateerd dat in de nota's impliciet of expliciet het door de onderscheiden vreemdelingen genoten rechtmatig verblijf gedurende een verblijfsprocedure als argument voor verlening van de onderscheiden verblijfsvergunningen is gepresenteerd, maar zij heeft daaraan ten onrechte de conclusie verbonden dat de staatssecretaris perioden van rechtmatig verblijf gedurende een verblijfsprocedure in die zaken op een van de brief afwijkende wijze bij zijn beoordeling heeft betrokken. Redengevend hiervoor is dat uit de nota's, die ambtelijke voorstellen bevatten en niet de uiteindelijke motivering van de onderscheiden inwilligende besluiten, niet kan worden afgeleid aan welke omstandigheden de staatssecretaris bij de onderscheiden beslissingen om krachtens artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000, een verblijfsvergunning te verlenen zelfstandig gewicht heeft

toegekend.

De grief slaagt.

4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, wordt het besluit van 4 maart 2010 getoetst in het licht van de daartegen voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze na hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

5. Het betoog van de vreemdeling dat de staatssecretaris in het besluit van 4 maart 2010 onvoldoende gewicht heeft toegekend aan de argumenten die de burgemeester van Maastricht in zijn brieven van 27 oktober 2008, 8 mei 2009 en 20 januari 2010 naar voren heeft gebracht, faalt, nu de staatssecretaris de door de burgemeester als schrijnend vermelde feiten en omstandigheden in dat besluit overeenkomstig de brief bij zijn beoordeling heeft betrokken.

6. Het betoog van de vreemdeling dat het besluit van 4 maart 2010 inmenging oplevert in de uitoefening van het door artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) beschermde recht op respect voor zijn privéleven faalt, nu de staatssecretaris hem bij dat besluit geen verblijfsvergunning heeft ontnomen.

7. Het betoog van de vreemdeling dat de staatssecretaris in het besluit van 4 maart 2010 heeft miskend dat zich – gezien de door hem in Turkije te vervullen dienstplicht en de dreiging van eerwraak van de kant van de familie van zijn echtgenote – een objectieve belemmering voordoet om zijn gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM in Turkije uit te oefenen, faalt, omdat de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden asielgerelateerd zijn en de staatssecretaris deze, gelet op de in het Nederlandse vreemdelingenrecht geldende scheiding tussen enerzijds gronden die aanspraak geven op een verblijfsvergunning asiel en anderzijds gronden die aanspraak geven op een verblijfsvergunning regulier, niet bij dat besluit hoefde te betrekken.

8. Aan de beroepsgronden die hiervoor niet aan de orde zijn geweest, wordt niet toegekomen. Over die gronden heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het besluit van 4 maart 2010 waarop die betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Die beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geschil.

9. Het beroep is ongegrond.

10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 22 augustus 2011 in zaak nr. 10/12407;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

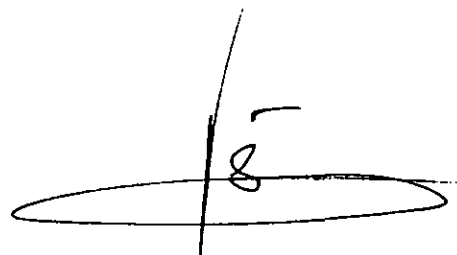
w.g. Hartsuiker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 november 2012

620.

Verzonden: 20 november 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser